

Herrekoret:

a) Indledningssang. *Jos. Scheu: Du høje Arbejd'.*

Du høje Arbejd', Jordens Brud
i Vaarens fagre Blomsterskrud,
hør Tusind Klokkers Klang,
de melder om den Ægtepagt,
som fattig Jord har Lykke bragt,
for Dig, vor Sang.

Da Mennesket foruden Lov
som Dyr gik om i Mark og Skov,
gav Du ham Herskerrang,
Du væbnede hans Hænder to
mod Ørnens Næb og Løvens Klo,
for Dig, vor Sang.

Skønt Dumhed laa paa Jordens Bryst
og dæmped Gallilæis Røst,
gik Jorden dog sin Gang,
Dig, Arbejd' hilser vi i Kor,
Du driver frem den gamle Jord,
for Dig, vor Sang.

b) *Russisk Folkemelodi: Rødgardisternes Marsch.*

Brødre, lad Vaabnene lyne,
Slaget, det sidste, er nær.
Sejrens Dag er i Syne
Brødre, for Arbejdets Hær.

Knyt den bevæbnede Næve,
Brødre, vi kæmper for Fred,
lad ej som Trusler den svæve,
lad den som Lyn flamme ned.

Op nu! det melder og maner
Tronerne styrter i Grus,
under de blodrøde Faner
bygger vi Fremtidens Hus.

Kgl. Kammersanger Hr. Alb. Høeberg:

a) *P. Heise: Bergmanden.*

Bergvæg, brist med larm og brag
for mit tunge hammerslag!
Nedad maa jeg vejen bane
mod det maal, jeg kun tør ane.

Dybt i fjeldets stille nat
vinker mig den rige skat, —
diamant og ædelstene
mellem guldets lyse grene.

Og i dybet er der fred, —
fred og nat fra evighed;
bryd mig vejen, tunge hammer,
til naturens hjertekammer!

Engang sad som gut jeg glad
under himlens stjernerad,
traadte vaarens blomsterveje,
havde himlens fred i eje.

Men jeg glemte vaarens pragt
i den midnatmørke skakt,
glemte fuglens glade sange
dybt i grubens tempelgange.

Dengang først jeg steg herind,
tænkte jeg med barnligt sind:
dybets aander skal mig raade
livets endeløse gaade.

End har ingen aand mig lært,
hvad mig tykkedes saa sært;
end er ingen straaale runden,
som kan lyse op fra grunden.

Har jeg fejlet? Fører ej
frem til klarhed denne vej?
Lyset blinder jo mit øje,
hvis jeg søger i det høje.

Nej, i dybet maa jeg ned,
der er fred fra evighed.
Bryd mig vejen, tunge hammer,
til naturens hjertekammer!

Hammerslag paa hammerslag
indtil livets sidste dag.
Ingen morgenstraaale skinner;
ingen haabets sol oprinder.

Henrik Ibsen.